

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

04 פברואר 2020

ע"פ 19-10-43003 לוי נ' מדינת ישראל

לפני סגנית הנשיא, כב' השופטת אסתר הלמן – אב"ד

כב' השופטת יפעת שיטרית

כב' השופט גדי צפיר

יהודה לוי ת.ז. 301788626

המערער

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בטבריה (כב' השופט י. נבון) מיום 12/6/19 בת"פ 4389-06-18

נוכחים :

מטעם המערער : עו"ד יובל זולטי, מטעם הסניגוריה הציבורית

מטעם המשיבה : עו"ד אביטל שרוני

המערער בעצמו

פסק דין

השופט ג. צפיר:

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בטבריה (כב' השופט נבון) בת"פ 4389-06-18 מיום 16.9.2019 (הכרעת הדין מיום 12.6.2019).

גדר המחלוקת :

המערער הורשע בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות בהתאם לסעי' 334 בנסיבות סעי' 335 לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (להלן: "החוק") אשר ביצע כנגד אליהו בן הרוש (להלן: "המתלונן") ובעבירת איומים בהתאם לסעי' 192 לחוק אשר ביצע כנגד המתלונן וכנגד נפתלי טרבלסי (להלן: "נפתלי").

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

04 פברואר 2020

ע"פ 19-10-43003 לוי נ' מדינת ישראל

במסגרת גזר הדין הוטלו על המערער העונשים הבאים : 6 חודשי מאסר בפועל אשר יבוצעו בדרך של עבודות שירות, 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור את העבירות בהן הורשע בתיק זה או כל עבירת אלימות מסוג פשע, ויורשע בה, קנס כספי בסך 3,000 ₪ ופיצוי למתלונן בסך 4,000 ₪.

המערער טוען כי הכרעת הדין שגויה ומבקש לזכותו הן מחמת שההכרעות העובדתיות של בימ"ש קמא שגויות והן מחמת שקמה לו הגנה בשל סייגים לאחריות פלילית. ככל שלא יזוכה, טוען המערער אף כנגד חומרת העונש שנגזר לו.

המשיבה מבקשת להשאיר את פסק הדין על כנו.

עיקר העובדות וההליכים :

1. כתב האישום הוגש ביום 4.6.2018, להלן עיקר הדברים :

המתלונן והמערער שכנים ומתגוררים בשכירות בבניין בן שתי קומות ברחוב אלחדיף 13 בטבריה (להלן : "הבניין"). המתלונן גר בקומה הראשונה ומעליו, בקומה השנייה, המערער.

בצהרי יום 29.5.18 תלה המתלונן שלטי תעמולת בחירות על גג הבניין, לאחר שקיבל אישור בעל הבית ונעל את הדלת המובילה לגג.

המערער התרגז על תליית השלטים, ניסה לשבור את מנעול הדלת ושוחח עם המתלונן אשר הסביר כי קיבל אישור בעל הבית לתליית השלטים.

המערער עלה לגג הבניין ובאמצעות סכין (להלן : "הסכין") הוריד את השלטים למרפסת ביתו, שם הניח גם את הסכין.

באותו יום, סמוך לשעה 22:00 עלו המתלונן ונפתלי לדירת המערער על מנת ליישב את נושא הורדת השלטים, המערער הזמין לעלות לביתו והכניס אותם לסלון דירתו (להלן : "הדירה"), התפתח ויכוח בין השלושה אשר במהלכו ביקש נפתלי את השלטים מהמערער, הלה ענה לו שיחפש את החברים שלו, המתלונן אמר למערער כי ידאג שבעל הבית יפנה אותו מהדירה, לשאלתו של המתלונן השיב המערער כי השלטים נמצאים במרפסת והלך לשם, בעקבותיו הלך המתלונן על מנת לאסוף את השלטים.

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

04 פברואר 2020

ע"פ 19-10-43003 לוי נ' מדינת ישראל

במרפסת נטל המערער את הסכין, אמר למתלונן שידקור אותו וניסה לדקור אותו באזור
הבטן. המתלונן תפס את המערער בידיו והמערער הצליח לנעוץ את הסכין בכתפו הימנית של
המתלונן ושסף אותה.

המתלונן יצא מהמרפסת, סגר את דלת הזכוכית על מנת למנוע מהמערער להמשיך ולפגוע בו,
אשת המערער נעמדה בין המשקוף לבין דלת הזכוכית צרחה ונדחפה על ידי המתלונן במנוסתו
וכיסוי ראשה נפל. המתלונן נמלט לדירתו שם שטף את הפצע המדמם. המערער אמר "חכה
נפתלי אני ארצח אותך" ואמר לאשתו שתזוז כי הוא ידקור מישהו היום. נפתלי ברח מהדירה.

כתוצאה ממעשי המערער, נגרמו למתלונן פצע אלכסוני באורך 2 סמ' בחלק האחורי של זרוע
ימין והמטומה תת עורית מתחתיו.

על בסיס עובדות אלו הואשם המערער, בפגיעה במתלונן ובאיומים כלפיו וכלפי נפתלי.

המערער כפר בעובדות ולפיכך נשמעו ראיות. עדי הצדדים העידו משך 6 ישיבות ולאחריהן
קבע בימ"ש קמא את המסגרת העובדתית במסגרת הכרעת הדין.

2. פסק הדין בבימ"ש קמא :

בימ"ש קמא נתן אמון בעדי המאשימה העיקריים, נפתלי והמתלונן ומנגד קבע כי עדות
המערער רצופה סתירות, איננה מתיישבת עם מכלול הראיות והעדויות וחלקה אף מהווה
גרסה כבושה ובלתי מהימנה אשר מטרתה להתאים לטענה בדבר חלות ההגנה מכוח הגנת
בית המגורים. בהתאם לקביעות מהימנות אלו קבע בימ"ש קמא את העובדות כך:

**"א. המתלונן סייע לנפתלי לתלות שלטי בחירות על גג הבניין. הנאשם אשר הסתייג
ממעשה זה שבר את המנועול, עלה לגג והסיר את השלטים באמצעות סכין אותה
הניח לאחר מכן במרפסת דירתו.**

**ב. בין הנאשם לבין נפתלי והמתלונן (כל אחד מהם בנפרד) התנהל שיח אודות מעשיו
של הנאשם, כאמור, והנאשם אף שוחח טלפונית, בנוכחות המתלונן, עם בעל הבניין
אשר אישר כי התיר תליית השלטים על הגג.**

**ג. הנאשם הוא זה אשר הזמין את נפתלי לדירתו על מנת ללבן את המחלוקת ביניהם.
בשל מעורבות המתלונן, אשר הייתה ידועה היטב לנאשם, אני קובע כי הוכח
שהנאשם אכן ביקש כי השניים יעלו לדירתו.**

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

04 פברואר 2020

ע"פ 43003-10-19 לוי נ' מדינת ישראל

- ד. בהתאם להזמנת הנאשם, עלו המתלונן ונפתלי לדירתו ולאחר שזה פתח להם את הדלת הם נכנסו לסלון. בשום שלב הנאשם לא הפציר, ביקש או דרש מהמתלונן שלא להיכנס לביתו ובשום שלב אף לא דרש ממנו לצאת מן הבית לאחר שכבר נכנס.
- ה. בתוך הבית התווכחו השלושה בנוגע לתליית השלטים והסרתם. בשלב מסוים, בין אם היו דחיפות הדדיות בסלון ובין אם לאו, הבחין המתלונן באחד השלטים במרפסת וניגש על מנת לקחתו. הנאשם פנה אף הוא אל המרפסת בעקבות המתלונן.
- ו. בשלב זה, בלא כל התגרות מצד המתלונן, למעט שאיפתו ליטול את השלט מהמרפסת, נטל הנאשם סכין אותה הניח, כאמור, במרפסת והניפה לעבר המתלונן. כאשר המתלונן הבחין בכך הוא אחז בידו של הנאשם וניסה למנוע ממנו מלדקור אותו. במהלך ניסיון זה פצע הנאשם את המתלונן באמצעות הסכין בכך שגרם לו לחתך בזרועו הימנית. הנאשם ניסה שוב לדקור את המתלונן באזור בטנו אך המתלונן נמלט מן המרפסת. במהלך מנוסתו ניסה המתלונן לסגור את דלת הווטרינה כדי למנוע מהנאשם מלפגוע בו. במהלך האירוע האמור, איים הנאשם על נפתלי באומרו שירצח אותו וכן איים שידקור מישהו. סע' 38 להכ"ד.
- על יסוד קביעות עובדתיות אלו נקבע כי המשיבה הוכיחה את יסודות העבירות, מהפן העובדתי ואף מהפן המשפטי.
3. סייגים לאחריות פלילית:
- א. ביחס לטענת המערער כי חלות עליו ההגנות מכוחם של הסייגים לפליליות המעשה, הגנה עצמית – סע' 34 לחוק, הגנת בית המגורים, בית עסק ומשק חקלאי מגודר – סע' 34 לחוק והגנה עצמית מדומה – שילוב של סייג ההגנה העצמית יחד עם הטעות הכנה, סע' 34 לחוק, קבע בימ"ש קמא כי ההגנות דומות ולכן דן בהן במשותף בחן את הטענה ע"י התנאים אשר נקבעו לתחולת הסייג כמפורט:
- "5 התנאים לתחולת הסייג הם: (1) קיומה של תקיפה שלא כדין. (2) קיומה של סכנה מוחשית לפגיעה. (3) קיומו של הכרח לביצוע מעשה ההתגוננות. (4) קיומו של הכרח לביצוע מיידי של המעשה. (5) על המעשה להיות מעשה סביר לשם מניעת הפגיעה. בנוסף, הסייג לא יחול במקרה שבו מי שטוען לקיומו הוא שגרם בהתנהגותו הפסולה לכך שהותקף והוא צפה את אופן התפתחות הדברים. התייחסות מפורטת לששת התנאים ראו ב - ע"פ 4191/05 ארנולד אלטגאוז נ' מדינת ישראל (2006).", (סע' 54 להכ"ד).

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

04 פברואר 2020

ע"פ 43003-10-19 לוי נ' מדינת ישראל

בהמשך נקבע כי לא הוכח שהמערער ניצב בפני תקיפה שלא כדין, התנאי הראשון לתחולת ההגנות.

נקבע כי המערער נטל את הסכין על מנת להפחיד את המתלונן וכדי להבריחו מביתו, אולם המתלונן כלל לא תקף את המערער אלא היה במרפסת הבית על מנת לקחת שלט שהונח שם. לא המערער ולא מי מבני משפחתו היו נתונים בסכנת תקיפה על ידי המתלונן ו"כלל לא הוכח כי ברגע בו נטל הנאשם סכין לידיו נשקפה סכנה מיידידת לו או למי מבני משפחתו" סע' 61 להכ"ד. עוד נקבע כי התנהגותו הפסולה של המערער והורדת השלטים, היא שהובילה להתרחשות המתואר בכתב האישום, המערער הוא שנכנס בעקבות המתלונן למרפסת והסלים את האירוע בכך שנטל סכין לידו. נדחתה הטענה כי המתלונן גדול גוף ביחס למערער ועצם נוכחותו מרתיעה עד כדי כך שהמערער נדרש לפעולה אלימה.

ב. ביחס להגנת בית המגורים קבע בימ"ש קמא כי טענת הסנגור לפיה המתלונן נפצע במהלך ניסיון הגנה שעשה המערער כדי להגן על קניינו מפני מסיג גבול, בהסתמך על האמור בסעיף 18 לחוק המקרקעין, התשכ"ו – 1969, איננה יכולה להתקבל.

"התנאים הנדרשים לתחולת הגנה זו הינם כדלקמן: מטרת המעשה הינה הדיפת מי שהתפרץ או שנכנס לבית מגורים; נחיצות המעשה לשם הדיפת המתפרץ; מיידידות; מבצע המעשה לא ביצע מעשה או התנהגות פסולה דבר שהביא לניסיון התפרצות או לכניסת המתפרץ; סבירות המעשה בנסיבות העניין לשם הדיפת המתפרץ. בחינת התנאים הנ"ל, הדומים במהותם, כאמור, לתנאי סייג ההגנה העצמית, מעלה כי אף סייג זה אינו חל במקרה דנן. איני סבור כי מתקיים התנאי הבסיסי הראשוני לפיו עסקינן במי אשר "התפרץ" או "נכנס לבית מגורים" שלא כדין וללא רשות בעל הקניין. הראיות מצביעות באופן חד משמעי כי הנאשם הוא זה אשר הזמין את נפתלי והמתלונן לביתו על מנת ללבן את המחלוקת בין השלושה בנוגע לתליית השלטים והסרתם מן הגג. לנאשם היה אינטרס (כשם שהיה לנפתלי) לקיומו של שיח זה, אף לנוכח גרסת הנאשם עצמו לפיה הותרת השלטים הנוגעים למפלגה מסוימת על גג הבניין עלולה הייתה להוביל להוצאת ילדיו מגן הילדים הסמוך". (סע' 66 להכ"ד).

ההגנה, נקבע, נועדה למי שלביתו התפרץ אחר או נכנס ולא ציית לדרישה לצאת והיה מסיג גבול. המתלונן לא ענה על אחת מאפשרויות אלו ומשכך נדחתה הטענה. למעלה מכך, אף היסודות האחרים כמפורט בתנאים לעיל, לא התקיימו. ממילא השימוש שנעשה

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

04 פברואר 2020

ע"פ 19-10-43003 לוי נ' מדינת ישראל

בסכין, לא היה פעולה סבירה בנסיבות העניין והתנהגות זו, אינה יכולה לחסות תחת הגנת סעיף 18(א) לחוק המקרקעין.

ג. ביחס לטענה כי המערער זכאי מכוח הגנה עצמית מדומה - שילוב של סייג ההגנה העצמית יחד עם הטעות הכנה, סעי' 34, נקבע כי המערער כלל לא הוכיח את טעותו ביחס למציאות – "הנאשם הבין היטב את הסיטואציה אליה נקלע ואף שלט בה מתחילתה ועד סופה. לא ברור לי מטיעוני ההגנה על מה נסמכת טענה זו וממילא לא מצאתי כל תימוכין לה ולכן אני דוחה אף טענה זו" (סעי' 70 להכ"ד).

4. הערעור:

א. המערער אינו חולק כי החתך בזרועו של המתלונן נגרם מסכין שאחז המערער בידו באותה העת. על בסיס הסכמה זו, טוען המערער כי קמה לו הגנת סייג לאחריות פלילית. סעי' 27 להודעת הערעור.

נטען כי עדי התביעה המרכזיים, המתלונן ונפתלי אינס ראויים לאמון אשר קיבלו בבימ"ש קמא, כמוהם, גם בעדי התביעה האחרים, רג'א סירחאן, לירון אפלכאום וקובי בן עקיבא מוצא המערער כשלים אשר לא נחשפו על ידי בימ"ש קמא.

עוד טוען המערער כי עדות אשת המערער, זוהר לוי, הוגשה על ידי התביעה בהסכמה ולא ניתן לה משקל ראוי בהכרעת הדין.

בנוסף, מצביע המערער על טעותו של בימ"ש קמא אשר לא נתן לעדות המערער מהימנות כנדרש ולא הבין את טיבו של החתך שגרם המערער למתלונן כך שיוביל לקבלת גרסת המערער. כיוון החתך, מימין לשמאל, צריך שילמד על כך שהמתלונן לא נדקר במכוון על ידי המערער אלא נחתך בשוגג. על בסיס אלו, טעה בימ"ש קמא כאשר לא קבע מסכת עובדות אשר צריך שתוביל להקמת הגנה למערער מכוחם של הסייגים לאחריות פלילית.

הערעור ביחס להגנה מכוח סעי' 34 – הגנה עצמית:

ב. לטענת המערער, המתלונן, "גבר מגודל ממנו, נכנס אליו הביתה בלי הזמנה, צועק, מקלל, דוחף, מעיף מרפק לאישה, אישה בהריון, תינוקות בבית – ודאי שחש לסכנה מוחשית ומיידית, פעל אינסטנקטיבית" סעי' 141 לערעור. עוד מפנה לכך שהמתלונן גדול במימדיו מהמערער ולכן, טעה בימ"ש קמא כשלא נתן משקל לנתון זה.

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

04 פברואר 2020

ע"פ 19-10-43003 לוי נ' מדינת ישראל

הערעור ביחס להגנה מכוח סע' 134 – הגנת בית המגורים:

ג. לטענת המערער, המתלונן הסיג את גבול ביתו, איים עליו ותקף אותו ולכן הרים את הסכין על מנת לאיים על המתלונן כדי שזה יסוג לאחור. עוד מציין כי אפילו יקבע שהמערער לא הותקף ולא הייתה סכנה לשלומו, עדיין קמה לו הזכות להדוף את המתלונן מביתו.

הערעור ביחס להגנה עצמית מדומה - שילוב של סייג ההגנה העצמית יחד עם הטעות הכנה,

סע' 34 יח:

ד. לטענת המערער, במערכת הנסיבות "באים אליו שניים לבית, בשעות הערב המאוחרות, נצמד אליו משהו גדול ממנו פיזית, עם חזות, בהשוואה אליו מאיימת. צועק, מקלל, ודוחף עם שתי ידיו. וכל זאת כשיש לו בבית אישה בהריון מתקדם וארבעה ילדים קטנים, תינוקות, ונוסיף על כך שאשתו חוטפת מכה מהמתלונן" סע' 159 לערעור, הרי אף אם יקבע כי פעולתו של המערער לא הייתה נחוצה וסבירה בנסיבות העניין, הרי שטעותו של המערער אשר כך פירש את המציאות כמסכנת את משפחתו ואותו, הינה טעות כנה וסבירה אשר צריך שתאפשר הקמת ההגנה עבורו.

הערעור כנגד גזר הדין:

ה. המערער אינו בעל דפוסים עבריינים, העונש אינו תואם את נסיבות המעשה, אינו מתחשב בכך שהמערער היה עצור בגין תיק זה ואינו מתחשב בנסיבות משפחתו של המערער, המטופלת ב – 5 ילדים קטנים ונאלצה לעבור מדירתה בעקבות האירועים. ככל שלא יזוכה המערער, מבוקש לקצר את אורך המאסר אשר נגזר עליו לריצוי בעבודות שירות.

5. דיון והכרעה:

ניתן לסכם את הערעור בשלוש טענות עיקריות:

האחת, הקביעות העובדתיות של בימ"ש קמא שגויות ומתבקש לקבוע אחרות תחתיהן. השנייה, על בסיס העובדות שיקבעו, יש ליתן למערער הגנה מכוחם של הסייגים לאחריות פלילית.

השלישית, גזר הדין שהוטל על המערער, חמור מדי.

נדון בטענות כסדרן:

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

04 פברואר 2020

ע"פ 43003-10-19 לוי נ' מדינת ישראל

א. הקביעות העובדתיות של בימ"ש קמא שגויות ומתבקש לקבוע אחרות תחתיהן.

בפתח הדברים, לאחר בחינה של הכרעת הדין על נימוקיה, כתב האישום ותשובת המערער לו, פרוטוקול הדיון והעדויות, מוצגי הצדדים ויתר המסמכים הרלוונטיים אל מול טיעוני המערער, לא נמצא פגם אשר צריך להביא לקבלת הערעור כמפורט בהמשך ביחס לנקודות מרכזיות בטיעוני המערער.

"כידוע, ככלל, אין מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי מהימנות, מאחר ולערכאה הדיונית יתרון מובהק על פניה של ערכאת הערעור, שכן היא התרשמה באופן ישיר מן העדים שהעידו בפניה, "מהאופן שבו תיארו את המעשים, ממידת האותנטיות והקוהרנטיות שבדבריהם ומהרושם הכללי העולה מהם (ראו, לדוגמה, ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632, 643 (2000)). מנגד, ייתכנו מקרים חריגים בהם ערכאת הערעור עשויה להתערב בממצאי מהימנות, כגון מקרים בהם נפלה טעות מהותית או בולטת לעין בהערכת מהימנות של עד; כאשר מדובר במסקנות להבדיל מעובדות; מקום בו ממצאיה של הערכאה הדיונית מבוססים על שיקולים שבהגיון, שכל ישר או סבירות של עדות; כשממצאי הערכאה הדיונית מבוססים על ראיות שבכתב או התרשמות מחפץ; כאשר הערכאה הדיונית התעלמה לחלוטין מראיות או לא שמה לב לפרטים מהותיים בחומר הראיות וכיו"ב חריגים" (ע"פ 511/11 מריסאת נ' מדינת ישראל, (14/03/2012))" ע"פ (נצ) 52367-05-19 סע' 4 (ניתן ביום 14.1.20)

ב. ביחס למתלונן, מצביע המערער על אבן הראשה בגרסתו אשר בנפילתה, מתמוטטת מהימנותו. לטענתו, המתלונן נזכר להעלות רק בעדותו בבית המשפט כי נכנס למרפסת הבית על מנת להוציא משם את שרידי השלט ולא העלה ענין זה בכל 4 ההודעות אשר נגבו ממנו במשטרה.

"ענין זה של סיבת כניסתו של המתלונן למרפסת ביתו של המערער הינו...קריטי לבחינת מהימנות המתלונן" סע' 51 לערעור. אולם, טעות בידי הטוען כך.

בניגוד לטענת המערער, כבר בהודעתו הראשונה של המתלונן, שעות ספורות לאחר הארוע, הסביר המתלונן כך:

"ואז אני נכנסתי לבית של יהודה למרפסת שלו כדי להוציא את השלטים מהשנאר, ואז נכנסתי לבית שלו לכיוון המרפסת כדי להביא את השלטים שנשארו מהגג".

1/ ש' 17.

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

04 פברואר 2020

ע"פ 19-10-43003 לוי נ' מדינת ישראל

באופן ברור טען כבר אז המתלונן כי הלך למרפסת על מנת להוציא את מה שנשאר מהשלטים. אף בחקירתו הנגדית חזר על גירסה זו יותר מפעם אחת:

"ש: ואז החלטת להיכנס פנימה

ת: כן, כי הוא הרס חלק מהשלטים, עלו כסף אז אמרתי שנציל חלק ממה שהיה אצלו במרפסת." פרי' עמ' 49 ש' 8.

ובהמשך:

"ש: נכנסת למרפסת לעלות לגג או לקחת שלטים

ת: לקחת שלטים וגם לנסות לעלות לגג.

ש: אז תחליט, אמרת בחקירה הראשית שנכנסת לקחת שלט שלא

היה קיים במשטרה. כי אתה אומר לחוקר שבאת לעלות לגג

ת: אני באתי לקחת את השלט." פרי' עמ' 49 ש' 20 ואילך.

במסגרת הכרעת הדין נקבע כך:

"לדבריו (המתלונן – ג.צ.) כאשר הבחין בשלט לבן במרפסת החשוכה ניגש לשם על מנת לקחתו והנאשם הגיע בעקבותיו" סע' 22 להכ"ד לכן, נראה כי בהמשך בימ"ש קמא נתפס לטעות בקביעתו:

"מקובלת עליי אף גירסת המתלונן לפיה על אף שלא ציין בחקירתו במשטרה כי נכנס למרפסת לאחר שהבחין בשלט לא הייתה לו סיבה אחרת לעשות כן" הכ"ד סע' 27.

שהרי המתלונן, כפי שהראינו כבר בהודעתו הראשונה ציין זאת ואף בימ"ש קמא עצמו עמד על כך בראשית הכרעת הדין. יתכן שמקור השינוי בכך שהמתלונן הוסיף כי הבחין בשלט, אולם כבר מראשית היה ברור שהתכוון לאסוף את השלט.

לסיכומה של נקודה זו - המתלונן ציין בהודעתו הראשונה, שעות ספורות לאחר שנדקר, כי נכנס למרפסת כדי להביא את השלטים שנשארו מהגג ואף חזר על כך בחקירתו הנגדית. העובדה הקריטית למהימנותו, לשיטת המערער, מוכיחה כי החל מראשית החקירה ציין זאת וטענת המערער בדבר התמוטטות עדותו בשל כך, ראוי שתידחה, כפי שנעשתה על ידי בימ"ש קמא על בסיס העדויות במלואן.

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

04 פברואר 2020

ע"פ 43003-10-19 לוי נ' מדינת ישראל

ג. זאת ועוד, כניסת המתלונן ונפתלי לדירת המערער הייתה על דעתו של המערער, הוויכוח שהתנהל בדירה בעקבות פעולתו של המערער אשר חתך וסילק את השלטים שהוצבו על ידי המתלונן ונפתלי על הגג לא היה "טקס אשר כולו קידות-חן-חן בלי חריקה" אלתרמן, הטור השביעי א עמ' 276.

היה זה מפגש כעוס, מלווה במתח קללות ודחיפות לכל היותר. אולם, כאשר היו המערער והמתלונן במרפסת, לא הייתה אלימות, אפילו לשיטת המערער. הייתה תנועת תקיפה של המתלונן, לכל היותר (ראה תשובת המערער לכתב האישום סעי' 6) ולא הייתה כל הצדקה שבדין להתנהגות המערער. כך שקביעתו של בימ"ש קמא בעניין זה ראויה.

ד. אף הטענה כי אשת המערער הותקפה ולכן קם המערער להגן עליה, איננה יכולה להתקבל. המערער טען בגרסתו הראשונית כי: "השכן שלו אלי בן הרוש עלה אליו לדירה ואיים על אשתו ותקף אותה, ובעקבות כך לקח סכין מהמטבח ודקר אותה בידו וגרם לו לחתך" ת/10, בהמשך בדו"ח המערער טען "דקרתי כי הוא איים על אשתי ותקף אותה ואותי" ת/11.

גרסאות אלו ביחס לסיבת הדקירה נדחו על ידי בית משפט קמא ולא נמצא פגם בכך.

זאת ועוד, תשובת המערער לכתב האישום כלל אינה תולה את סיבת הפגיעה במתלונן בתקיפת אשתו, אלא בפחדו של המערער מהמתלונן כשהיו במרפסת, אשתו כלל לא הייתה שם. נזכיר כי תקיפת אשת המערער נסתרה אף מתוך הודעתה ולפיה קיבלה מכה בטעות מהמתלונן - ראה הודעתה בת' 1 ש' 10 וש' 25. המערער אף טען כי אשתו הופלה לארץ על ידי המתלונן בתשובתו לכתב האישום ואף לעניין זה לא נמצאה תמיכה אפילו לא בהודעותיה שלה, ת/1 ו-ת/2 שהוגשו בהסכמה.

ה. ביחס לעד נפתלי, אשר היה אחראי לתליית השלטים והיה נוכח בארוע עצמו בבית המערער - לאחר עיון בעדותו בבית המשפט ומסמכים הרלוונטיים, לא נמצא כל פגם בקביעות בימ"ש קמא ביחס אליו, סעי' 13 – 19 להכ"ד. עדות זו, אשר זכתה לאמון מלא בבימ"ש קמא (נזכיר את ההלכה כי קביעות המהימנות מסורות לערכאה הבוחנת את העדים) איננה "מגומגמת ורצופת סתירות" כפי שמבקש לשכנע המערער בסעי' 34-46 להודעת הערעור.

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

04 פברואר 2020

ע"פ 43003-10-19 לוי נ' מדינת ישראל

1. ביחס לפגיעה במתלונן האם דקירה, כעמדת המשיבה, או הסכין גרמה לחתך בזרוע המערער מתוך הגנה עצמית של המערער.

גרסאותיו הראשונות של המערער היו כי הוא דקר את המתלונן, ת/10, ת/11. אף בהודעותיו במשטרה חזר המערער "אני דקרתי אותו כי הוא נתן לי מכות" ת/3 ש' 5.

"אני עמדתי עם הסכין, החזקתי אותה ביד, הוא היה מולי ככה אני זוכר ותפס אותי בידיים... הוא תפס אותי בידיים, ונתן לי מכה בפנים, ואז אני דקרתי אותו ביד" ת/3 ש' 18 ואילך.

רק בהודעתו השנייה של המערער עולה טענה כי המתלונן תפס אותו מאחור ובניסיון המערער להשתחרר ממנו, הזיז את ידו שאחזה בסכין וכך נגרם החתך.

טענה זו, נטענה אף בתשובת המערער לכתב האישום "נטל הנאשם סכין אשר הייתה מונחת במרפסת, המתלונן תפס את הנאשם בחוזקה מאחור, ובניסיון להשתחרר מהמתלונן, תוך שהוא שומע צרחות אשתו וילדיו הקטנים בבית, הזיז הנאשם את ידו והסכין גרמה לחתך בזרועו של המתלונן." תשובת המערער לכתב האישום סע' 6.

טענה זו של המערער, אשר התפתחה מעמדתו הראשונית, בה לא קיים כל אזכור לאותה אחיזה מאחור של המתלונן ואף לא לעובדה כי המתלונן נפגע בשגגה מהסכין נדחתה על ידי בימ"ש קמא, ר' סע' 35 להכ"ד.

כאמור לעיל, לאחר עיון במסמכים הרלוונטיים, לא נפל פגם בקביעתו של בימ"ש קמא כי המערער לא ראוי לאמון.

2. לא הוגשה תעודה רפואית ביחס לפציעתו של המערער – המערער הודה בתשובתו לכתב האישום "הזיז הנאשם ידו והסכין (ביד המערער – ג.צ.) גרמה לחתך בזרועו של המתלונן" סע' 6 לתשובת המערער לכתב האישום. על יסוד הודיה זו בביצוע החתך נקבע כי המערער גרם לפצע ומלאו דרישות סעיף העבירה.

אכן, יש טעם בטענה כי ראוי היה במקרה זה שהתעודה הרפואית שהיוותה חלק מחומר החקירה תוגש כראייה, אף כי אין זו חובה.

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

04 פברואר 2020

ע"פ 43003-10-19 לוי נ' מדינת ישראל

הטעם מתחזק מקום שהמערער בתשובתו לכתב האישום טען "ולגבי מהות החבלה, זו מוכחשת מחוסר ידיעה" סעי' 8. אף כי אין פגם בהכ"ד שכן המערער הודה בגרימת החתך אולם, בנסיבות אלו, המצאת התעודה רפואית כראייה – עדיפה.

באותו הקשר וביחס לטענת הסניגור כי על פי טיבו של החתך יש לקבוע כי זה בוצע לרוחב, ענין התומך בטענת המערער ועמדתו כי "סברתי שהשקרים שלו בולטים לחלוטין ולא סברתי שאני צריך להביא חוות דעת. מה שקרה שם לא מתיישב פורנזית עם דקירה, אלא עם חתך" פר' הדיון מיום 7.1.20, יובהר כי עמדה זו לא ניתן לקבל, טענה מסוג זה, יש לתמוך בחוות דעת ואין לנסות ולהסיק המסקנה באמצעות תעודה רפואית אשר כלל לא הוגשה, אף לא על ידי ההגנה, אשר החזיקה בתעודה זו כחלק מחומר החקירה. טיבו של חתך וצורתו אשר מעידים על דרך יצירתו, הינן עניינים שבמומחיות ויש להוכיחם באמצעות חוות דעת.

ח. לסיכום, לא נפל פגם בהכרעות העובדתיות של בימ"ש קמא המבוססות על העדויות, כפי שנמסרו בפניו ועל המוצגים אשר הוגשו.

ט. תחולת הסייגים - הגנה עצמית, הגנת בית המגורים והגנה עצמית מדומה:

בפתח הדברים, אף בעניין זה, לאחר בחינה של הכרעת הדין על נימוקיה, כתב האישום ותשובת המערער לו, פרוטוקול הדיון והעדויות, מוצגי הצדדים ויתר המסמכים הרלוונטיים אל מול טיעוני המערער, לא נמצא פגם אשר צריך להביא לקבלת הערעור כמפורט בהמשך.

י. הסייגים, חלים מקום בו מבוצע מעשה אשר הינו עבירה פלילית אולם בעת תחולת הסייג, נסוגה הפליליות מפני הנסיבות המיוחדות הפוטרות את מבצע העבירה מאחריות.

תנאי לחלות הסייגים הינו הודיה של המבצע בביצוע מעשה העבירה. לא ניתן להעלות טענות עובדתיות סותרות ועל בסיסן לבסס טענת הגנה:

"אכן, קשה לקבל מפי המערער טענה שהילוכה הוא - לא נתקלתי במתלוננת אך אם נתקלתי לא עשיתי זאת בכוונה" ע"פ 4267/09פ' עזאזמי נ' מ"י סעי' 12 (ניתן ביום 9.11.09)

ובמלים אחרות, לא ביצעתי את מעשה העבירה אולם אני זכאי לתחולת הסייג ולהגנה, כיוון שביצעתי את העבירה בנסיבות המצדיקות מתן הגנת הסייג. המערער פוסע בדרך זו, מחד טוען כי כלל לא ביצע מעשה עבירה, מאידך, מבקש את ההגנה כמי שביצע מעשה עבירה.

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

04 פברואר 2020

ע"פ 19-10-43003 לוי נ' מדינת ישראל

המערער טוען כי "המתלונן תפס את הנאשם בחזקה מאחור, ובניסיון להשתחרר מהמתלונן, תוך שהוא שומע צרחות אשתו וילדיו הקטנים בבית, הזיז הנאשם את ידו והסכין גרמה לחתך בזרועו של המתלונן" סעי' 6 לתגובת המערער לאישום. לאמור, המערער כלל לא ביצע עבירה ואף לא הייתה לו כוונה כזו. מכאן קצרה הדרך לקבוע כי המערער, לשיטתו, לא ביצע עבירה ולפיכך גם אינו יכול לטעון לתחולת הסייג. למרות זאת, יבחנו טענות המערער.

סעי' 34 לחוק העונשין – הגנה עצמית:

י"א. בימ"ש קמא בחן את טענת המערער ביחס לתחולת הסייג בדבר הגנה עצמית וביחס להוראת החוק:

"הנאשם טוען, כאמור, שמעשהו חוסה תחת סייג ההגנה העצמית שבסעיף 34 לחוק הקובע כי "לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים". בהקשר זה קובע סעיף 34טז' לחוק, כי הוראות סעיף 34 י' "לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות העניין לשם מניעת הפגיעה", סעי' 53 להכ"ד.

בהמשך נקבע כי המערער לא הצליח לשכנע כי הותקף באותה העת וכי מעשהו היה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין.

י"ב. לאור הדברים הללו, לא נפל פגם בקביעה כי המערער, בהתאם לגרסתו, נטל את הסכין כדי להפחיד את המערער ולהבריחו מהדירה ולא כדי להדוף תקיפה שלא כדין. עוד יצוין כי למרות טענות המערער, הרי שלא הוא ולא מי מבני ביתו היה נתון באותו המועד לתקיפה על ידי המתלונן. לא הוכח כי המתלונן תקף את אשת המערער או מי מילדיו בכל מהלך האירוע.

ראויה מסקנת בימ"ש קמא כי נטילת הסכין בידו של המערער הסלימה את האירוע שלא לצורך ולא ניתן למצוא צידוק לנטילת נשק קר זה בנסיבות האירוע.

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

04 פברואר 2020

ע"פ 19-10-43003 לוי נ' מדינת ישראל

סע' 134 לחוק העונשין – הגנת בית המגורים :

י"ג. אף ביחס לטענת המערער כי מעשהו חוסה תחת הגנת הסייג לגביה קבע בימ"ש קמא :

"התנאים הנדרשים לתחולת הגנה זו הינם כדלקמן: מטרת המעשה הינה הדיפת מי שהתפרץ או שנכנס לבית מגורים; נחיצות המעשה לשם הדיפת המתפרץ; מיידיות; מבצע המעשה לא ביצע מעשה או התנהגות פסולה דבר שהביא לניסיון התפרצות או לכניסת המתפרץ; סבירות המעשה בנסיבות העניין לשם הדיפת המתפרץ. בחינת התנאים הנ"ל, הדומים במהותם, כאמור, לתנאי סייג ההגנה העצמית, מעלה כי אף סייג זה אינו חל במקרה דנן. איני סבור כי מתקיים התנאי הבסיסי הראשוני לפיו עסקינן במי אשר "התפרץ" או "נכנס לבית מגורים" שלא כדין וללא רשות בעל הקניין. הראיות מצביעות באופן חד משמעי כי הנאשם הוא זה אשר הזמין את נפתלי והמתלונן לביתו על מנת ללבן את המחלוקת בין השלושה בנוגע לתליית השלטים והסרתם מן הגג. לנאשם היה אינטרס (כשם שהיה לנפתלי) לקיומו של שיח זה, אף לנוכח גרסת הנאשם עצמו לפיה הותרת השלטים הנוגעים למפלגה מסוימת על גג הבניין עלולה הייתה להוביל להוצאת ילדיו מגן הילדים הסמוך." סע' 66 להכ"ד.

מקובלת עלי קביעתו של בימ"ש קמא כי פציעת המתלונן לא נעשתה על מנת להדוף את המתלונן מדירת המערער וכן כי לא הייתה סבירה בנסיבות המקרה ואף לא נחוצה. ראו לעניין זה ע"פ 5184/14, פלוני נ' מ"י, סע' 77 (ניתן ביום 3.8.16) נזכיר כי המתלונן לא אחז כל חפץ כזה או חד בידו ולא תקף מי מבני הבית.

סע' 134 יח – הגנה עצמית מדומה :

י"ד. טוען המערער :

"מערכת הנסיבות העובדתיות בהן היה המערער ברורה. באים אליו שניים לבית בשעות הערב המאוחרות, נצמד אליו מישהו גדול ממנו פיזית, עם חזות, בהשוואה אליו, מאיימת. צועק מקלל, מאיים, ודוחף עם שתי ידיו. וכל זאת כשיש בבית אישה בהריון מתקדם וארבעה ילדים קטנים, תינוקות, ונוסיף על כך שאשתו חוטפת מכה מהמתלונן" סע' 159 להודעת הערעור.

עיון בהמשך הודעת הערעור, סע' 159 – 170 מעלה כי המערער אינו מפרש ואינו מסביר מהי אותה טעות ביחס להבנת המציאות אליה ואשר בגינה פעל המערער. מהם אותם יסודות עובדתיים אשר המערער טעה בהבנתם, לכך אין הסבר.

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

04 פברואר 2020

ע"פ 43003-10-19 לוי נ' מדינת ישראל

משכך, דחיית הטענה על ידי בימ"ש קמא, סעי' 69 - 70 בהכ"ד – ראויה.
נזכיר, הגנה עצמית מדומה תיתכן מקום בו "כאשר התקיפה קיימת אך ורק בדמיונו
של העושה, אין פגיעה של ממש באוטונומיה שלו, אין אשמה של ה"תוקף" והסדר
החברתי - משפטי אינו תומך בהפעלת כוח "מגן". ראה דר' סנג'רו, הגנה עצמית
במשפט הפלילי, עמ' 326.

המערער טען שוב ושוב כי היה תחת תקיפה של המתלונן או איום פיזי בתקיפה כזו
ואין כל טענה כי אך בדמיונו התקיימה טענה כזו. ההיפך הוא הנכון, המערער טוען
כי הותקף במציאות, כפי שראינו לעיל.

ט"ו. גזר הדין:

בחינה של גזר הדין אל מול טענת המערער כנגד גזר הדין, אשר לא הוצגה פסיקה
לתמוך בה, אינה מעלה פגמים שנפלו בו.

קביעת מתחם העונש ההולם ומיקומו של העונש בחלק התחתון של המתחם, התבצעו
תוך התחשבות בכל הנתונים הנדרשים ובהם שלומה של בתו ולא נמצאה בהם טעות.

נזכיר כי מדובר בשימוש בסכין ופציעת המתלונן כך שהעונש אשר נגזר, אינו חמור.
בהינתן האמור, ובשים לב לנתונים העומדים לחובתו של המערער, כמו אי לקיחת
האחריות, העדר הפנמה של החומרה והעדר אמפטיה לנפגע, העונש אף נוטה לקולה.

לפיכך, אמליץ לחברותיי לדחות את הערעור על כל חלקיו.

גדי צפירי, שופט

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

04 פברואר 2020

ע"פ 43003-10-19 לוי נ' מדינת ישראל

ס. הנשיא, השופטת א. הלמן – אב"ד :

מסכימה .

א. הלמן

אסתר הלמן, שופטת, סגנית נשיא

השופטת י. שטרית :

מסכימה.

יפעת שיטרית

יפעת שיטרית, שופטת

הוחלט, אפוא, פה אחד, לדחות את הערעור על כל חלקיו.

ניתן והודע היום ט' שבט תש"פ, 04/02/2020 במעמד הנוכחים.

גדי צפרייר

גדי צפרייר, שופט

יפעת שיטרית

יפעת שיטרית, שופטת

א. הלמן

אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא

פסק הדין הוקרא על ידי הרכב השופטים :

גדי צפרייר

גדי צפרייר, שופט

סאבא דבור

סאבא דבור,
שופט

א. הלמן

אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

04 פברואר 2020

ע"פ 19-10-43003 לוי נ' מדינת ישראל

ב"כ המערער : אבקש לאפשר למערער להתייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות ביום 8/3/20, לצורך שקילת עמדתנו.

ב"כ המשיבה : משאירה לשיקול דעת בית המשפט.

החלטה

המערער יחל בריצוי עבודות השירות, בהתאם לחוות דעתו של הממונה, ביום 8/3/20, או במועד מאוחר יותר שייקבע לו על ידי הממונה. במועד זה עליו להתייצב בפני המפקח הממונה בתחנת משטרת טבריה עד השעה 08.00.

אנו מזהירים את המערער, כי עליו למלא אחר הוראות הממונה, וכי תנאי ההעסקה הינם קפדניים וכל חריגה מכללים אלו עלולה להביא להפסקת עבודות השירות.

הממונה יודיע עם התייצבותו של המערער לריצוי העבודות.

כל תנאי השחרור של המערער יבוטלו עם התייצבותו ואם הופקדו ערבויות, הן תוחזרנה לו בכפוף לכל מגבלה על פי כל דין.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לממונה על עבודות השירות.

ניתנה והודעה היום ט' שבט תש"פ, 04/02/2020 במעמד הנוכחים.

גדי צפירי, שופט

סאב דבור,
שופט

אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא

הוקלד על ידי ליאור ממון